

כפ:

עין משפט
נר מצוה

כח א מתי פיה מכל
פטרות יורדי הליב:
כח ב מתי פיה מכל
ששית הליב ופיה
מכל פסול המוקדשין
הלכה יח:
ל א מתי פיה מכל
ששית הליב מכל
עשין סנ טושיב יורד פי
ד עקף:
לא ד מתי פיה מכל
פסול המוקדשין
הליב:
לב ה ו מתי פיה שם
הלכה יח:
לג ז מתי פיה מכל
זרומה הליב:
לד ח מתי שם פיה הלכה
יז:
לה ט מתי שם פיה הלכה
יז:

דבינו גרשום

פסול התמיד איך אים
ליה עבודה באחר זמן
לי עבודה בי הכי קטן
יכול איז פארטל מדרגטן אים
מאד מריר כלומר דער
השטייער פאר שנינו רוב
אחד וויב שלם דיבול
אפי' ארבע וועגטן סיאט
הייב קעגנשט. שריי עשה
הייב קעגנשט טרופה פאר עשה
כונכים כלומר ששמה
הייב הארשון פאר ששט
עבר כונכים. עולה העוף
נמי היא דמלקט סימן
אחד למטה מן הסקרא
וסימן אחד למעלה מן
הסקרא וזו לא דרי
הוא דרינו שכלל למעלה
מן הסקרא של עולה
העוף. שני חטאת העוף
למטה מן הסקרא סקרא
העוף מכיבז פאר מזה
באמצע וסוף סקרא
בדומות וסוף עשין
נגנים. שריי עשה
משה חטאת העוף
ישנן חטאות מחלה
שמן סוף מיידי דחשוב
ככולו בחיך אבל סקרא
דאניה לשחיתא אלא
למסוף (עשית) ארמיח
שסופה של חטאות היות
בשנים חשוב כלולו לא
שנים בחיך חלול. כל
החטאות בפרט מטמא
בגדים מחלה ועד מן
דרכות בחורה ששטע
ויד עוסקין פאר חלול
אחד שני: אחד שוף
אחד מזה לזה העוסקין
ע' ד' ויפסלן כלומר
במלאכה כלומר אפרה
ארומה בעד שם אדם
שעבר וז' א' ע' א' שטח
במזה בחיך כל שחי
עוסקים בפרט מטמא
הפרה כיצד ארבע בפרט
בשטח ארבע בפרט
בשטח חלול פסן חטא
שן ובעשין סוף שריע
הייב פסול בחטאות אמרין
אינה לשחיתא אלא לכסוף
אפילו איידה ב' פסול א'
בפרט חטא שחיתא עשה
שחיתא מלאכה לא חטובה
עשהה ויאת מטמא
כל בחייות איידה ב'
פסולת עד לכסוף קודם
פסולת מטמא בגדים
אשר אמרין לזה העוסקין
בפרט מטמא ארבע מטמא
הייב חטובה כאין אלא
א' ארמית שייב לשחיתא
מחלה עד מן פסול
בשחיתות ארבע: נתקלף
בשחיתא (אמרתן): כלומר
תרמולת ארבע בשחיתא
ועכשין איצטא ובי
ומושה ב' פסול (אלא)
א' ארמית ארבע ארבע

א' אני אפי' (3) פסול שאידע

(א) לכאורה נראה דל"ל אפי' אי

השוחט פרק שני חולין

אבן חור' ליה עבודה באחד. הוה מלי נמי למיפדך א"כ הויא ליה שמיטה בשנים כיון דאם לא מירק פסול ואין שנים שומטין בזבח אחד אפילו בזה אחר זה דרמוכה לקמן בשמעתין וא"ת ומאי קשיא ליה מעבודה באחד הא צרכי טרף בקליף (יומא דף מו.)

כ"ג בור ואפילו מאן דפסיל הייט
דוקא פרו דקמא למנות יו"כ וקא
עליה אהרן ומוקה ואלא תמיד דלא
שיין למנות יו"כ אלא קאי עליה
אהרן ומוקה לא וי"ל דמ"מ פסול
מדרכנא: **למה** י' צ"מ. ואע"ג
דנחלין נמי עניין לא השנים למחלה
מ"מ כיון שיש דוחק בדבר לא היה
לעשות ע"י אחר: **אמר** ר"ה
ששטיה דר"י סבא אינה ששטיה א"א
בבבא. וז' אע"ג דרנא ס"ל הכי
בפ"ד דנזכים (דף ג.) אפ"ה לא חשיב
לכדי תלת דהכלה כר"ל לגבי
רבי יוחנן ברם פירק הוולק וינחמ
דף טו.) משום דהך משמיה דלוי אמרה
ר"ל: **בגון** ששחט סימן אחד
בחזין. פי' בקונטרס דעוף
קדשים וקשה לפירוש דמ"ט דמאן
דעבר דרין דנמליקא בחזן לא מחייב
אלא בשחיטה והרי עשה הכשר שחיטה
בחזן ור' יוסף נמי למה ליה למתקן
שהיה עשה כה משום דהשחט העוף
לא היה למישר משה דהשחט שחיטת
העוף בקימן אחד ועוד דנקט רב
יוסף דאחד בחזן ואחד בפנים נמי
פסולה שחטתה הא שניה בפנים
כשרה וז' צנף הא חזן הכשרי אלא
ומתקלמא וחיבי ה"ל למתקן ולא
פסולה וגרלה לפרש דאריי כבהמה
(טו) ופסולה דנקט רב יוסף לאו דוקא
דחייב נמי לכולי עלמא דאי חיובא
ליכא א"כ לוקי פלוגמיהו בקימן אחד
וחזן וקימן אחד בפנים ופלגי
בחיובא ואמאי מוקי לה במיעוט
סימנין בחזן וגמרו בפנים וא"ת
דבסוף פרקין (דף מ.) גבי הא דמינא
שחטת חטאת בשבת נחזק לעבודת
כוכבים חייב ז' חטאות ומוקי לה
בשחטת העוף שהיה חזי קנה פגום
והסופק עליו כל שנה דלחזו כולה
בגדי דדדי ולהכי נקט שחטת ולא נקט
ז' חטאות שחטת אלא כמי שחט סימן אחד
לעבודת כוכבים אסרה וכו' לא מחייב
משום שחטת חזן והשחט אחי כיון
דנכנסתה נמי מייחייב בקימן אחד
משום שחטת חזן לשמעיה וזה
ובחזי קנה פגום ואע"ג דקימן אחד
לא מייחייב משום שבת שלא תקן כלום
מה בכך מ"מ שגימור קימן שני
מיהא לחייב משום שבת ויש לומר
דיהא דמחייב בקימן אחד הכי היינו
משום דגמרי השני בפנים אלא ההם
דאריי שחטת לעבודת כוכבים מכיון
דנאסרה בקימן ראשון לא חשיב

[illegible]

וכי' רישנה לשחיטה מחילה וכי' ולר' יצחק פסול כסוף שחיטה שעשה עמה וכי' (ג) אפי' שחט מקלט סימנים בחזק ונמרה בפנים ג"כ חייב וזכרנים ל'שנה לשחיטה מחילה ועד סוף או לא דעפחם דלא"ש

מלווה למרק. משום דס' ואני שמעתי ביומא משום ברוב עם הדרת
מקל ואין לגיבן קך דלחי' כל עבודות גמי והרי הכבוד הקפיד בצי"ב
ובירש את רוב עם: אינה לשמיטה: אינה שמיטה קרייה שמיטה אלא
בכוספה ולקמיה מפרש למאי הלכתא: אינה לשמיטה: אינה שמיטה קרייה
שמיטה: פסולה. ואפילו למ"ד אינה
לשמיטה אלא לבסוף ולא מיקרי
שמיטה עובד כוכבים מהיו שמיטה
ישראל גמי לא הוה אלא כדקון
בעלמא וישראל לא: מעשה ערס.
מעשה שהיה כדי וכשיעור לטורפה
זו ועשה חזק ציד עובד כוכבים:
עולות העוף למעלה מחוט הסיקרא
חטאת העוף לתחת דלחמץ גזיתים

(דף ע"ד :ס"ה) **שְׁהָרִי עֵשָׂה כֵּס**
[מַעֲשֵׂה חֲטָאֵת הָעוֹף] לְמַעַס.
 בְּמִקּוֹם פְּסוּלָה מַעֲשֵׂה שְׁהוּא חֲטוּב
 בְּחֻמְלַת הָעוֹף נִכְשִׁירוּ בְּכָךְ שְׁמִילָת
 חֲטָאֵת בְּסוּמָן אֶחָד הַיֵּכָךְ הָיִי
 חֲשִׁיב לְפִסּוֹל אֲעִי"ג דְּבִעּוּלָה לֹא הָיָה
 סוּף מִלִּיקָה עַד גִּמְרָה הַשְּׁנִי מִיִּחְיִיב.
 מִשּׁוּם שְׁטוּטֵי חוּץ : מִרְ לֹא אִמְרָה
 הִכִּי. לְדַלּוֹל בְּזִפּוֹף אֵס שְׁחַט סִימָן
 לְרִשּׁוֹן בְּזִפּוֹף מִיִּחְיִיב שְׁהָרִי לְדִבּוּתָהּ
 כִּסְרִי בְּפִנִּים בְּמִלִּיקָת חֲטָאֵת הָעוֹף
 הַשְׁחֹטֵת עוֹף קִדְשִׁים בְּחוּץ חִיב
 לְדִילֵף מִרְבִּיצוֹת לְדַבָּר יִסְחָטוּ בְּשִׁחְטָת
 קִדְשִׁים כְּפָרָה הַשְׁחֹטֵת (וַחֲסִים ק"ו) : לֹא
 הַמְּוֹלָל (כ"ז) אֵת הָעוֹף פְּטוּר : עַל
 הַעֲסוּקִין בְּכִסְרֵי. אֲדוּמָה : **בְּמַחֲסֵלָה**
וְעַד סוּפָה. בִּלְחֹת עֲבֻדוּתֵיהֶם בִּין
 בְּחֻמְלָתָהּ וּבִין בְּחֻמְלָתָהּ : כְּדִמְכִּי
 מִחֲמַטָּן אֵס הַכְּנָדִים. כְּדִמְכִּי
 (בְּמִכְדָּר י"ט) עֵץ אֶזְרוֹב וְשִׁמִּי מוֹלַעַת
 וְהַשְּׁלִיךְ אֶל שׁוּרֵי הַפָּרֶס וּסְמִיךְ

ליה וכבם בגדיהם הכהן וגו' וכתב
 בשירפתה והשוּפֹרף אותה וגו' ותניא
 בספרי^א אֵם המִשְׁלֵךְ אֵם האֹבֹב
 מִמֶּנּוּ בְּגָדִים הַשּׁוֹפֵר כ"ה ע"ה ^בה' מֵה'
 והשּׁוֹפֵר בֵּן הַכְּחוּב וְלִימָד עַל כֹּל
 הַעֲשִׂיָּקִים צִפְרָה מִמַּחֲלָה וְעַד סוֹף
 שְׁבוּעוֹת טַעֲמוֹת מִכְּבוֹשׁ בְּגָדִים:
 וְיִסְּלוּן אוֹמֵם מִלֵּאכֶל. אֵם נִתְעַשֶּׂה
 עִמָּה מִלֵּאכֶל אֲחֵרֵת כְּגוֹן שֶׁשֶּׁטַע
 וְחֶזֶק עִמָּה דִּלְעַת דִּתְנִי' (ספרי חקת
 ע"ג) וְשֶׁטַע אֲחֵרֵת^א אֵם הַכְּחוּב וְלִימָד
 עַל הַפֶּרֶה שֶׁשֶּׁטַע מִלֵּאכֶל שֶׁפִּלְטָתָהּ
 בְּשִׁמְיֹתָהּ שֶׁזָּכָר אֶת הַפֶּרֶה^א בֵּן הַכְּחוּב
 וְלִימָד שֶׁשֶּׁטַע מִלֵּאכֶל פִּסְלוֹת בְּשִׁרְפָתָהּ:
 בְּשִׁמְיֹתָהּ. כְּגוֹן שֶׁנִּתְנַלְלָה: **אִינֵם**
מִטְעָאָה בְּגָדִים. שְׁאִין כֹּלָן עֲבוּדָה
 וְאֵם אֶפֶס אֶפֶס אוֹ שֶׁרַפָּה לֵב נִגַע
 בָּהּ אוֹ אֶפֶסוֹ נִגַע בָּהּ בְּכַשְׁטוֹי לֵב
 עַד שֶׁלֹּא עֲמַלְתּוֹ מִשּׁוֹם נִבְלָה אִינוֹ
 טֵמֵא מִשּׁוֹם מִתְעַסֵּק בְּצִרָה שְׁאִין
 כֹּל פֶּרֶה אֲדוּמִי: **בְּהֹסֵפֶה.** בְּהֹסֵפֶה
 דִּלְמָה שֶׁהִיא מוֹה לִימָנָה ^א עֲפִימִים כִּגְדֵל
 פִּתְחָה שֶׁל הַיֵּל דְּכַמְיוֹ (ספ"ט) וְהִיא כֹּל
 נִכַח פִּי וְגו': קוֹדֵם פְּסוּלָה מִטְעָאָה
 בְּגָדִים. דִּלְמָתְעַסֵּק בְּצִרָה הוּא וְכִכֵּר
 מִטְעָאָה

היה כלל. שהרי קופה הריחא אלל היכא דגמרה שמיטה ממש אימא לך דכולה קריה שמיטה מתחלה ועד סוף: לפלו. נמי האי מנא דגמרא דפרה אפילו בפרה שלא נפלה יש לחלק בין גבדים לבגדים: שמיטהא

בשמיטה עמא ואמאי נקט הואה ואע"ג דליירי בפסול מלאכה מ"מ זו שמיטה היא כלל דכיון דמתקלקלה אי"כ לא נעשה עריון כלום לשם כשירות: ה"ר גברי' בחד יביחא קאמרת. מימה הא ע"כ שלא יהיו זכאים דמוקי לעיל מתניין דשוחט ז' ראשים כאחד שמיטה כשרה נא דלא סיחא היא אע"ג דפרקי לפלו ב' צ' סודרים היא שמיחא טפי: ויהיו

וה' כלומר אפי' ולא איזע בה פסול בשחיטה כגון דשחיטה בתרי גברי דנבוא קמא לא קשיא לא מצית למיפדך ודאי הכא אינה לשחיטה אלא לבסוף אבל במקום אחר עדיין טה אלא לבסוף: (2) רמחלמות בין ר' אליעזר בר' שמעון ובין תנאים דחב"א שנים שוחטין

ה' דיטעו (שטענדיג מחמל'ע וועד סוף. (ג) דער רעזולוציע אלע סעסיעס האבן דאס זיין מחמל'ע ראש"ש
לפי מנהג (א) ונראה שיש להם.

מסורת הש"ס

יומא לב: עג. אירוא
 (ב) ביק עב: (ג) זמח
 פסחים סג. לקמן ל.
 (ד) ביק עב: (ה) פרה
 ז' תר"ד ע"פ: (ו) עין
 לש"י דברים יב
 גמ: (ז) ויקרא יז
 ויקת יז: (ח) ונמנמ
 (ט) וסס: (י) וע"פ
 ע"י יומא ל: (יא) ח"ב:
 (יב) יומא לב. חוס' דיה
 (יג) וכו' בלחז היעיד
 (יד) וע"פ חוס' ב"מ
 דיה נמנמ חוס' ע"י
 (טו) חוס' בכותב יב: דיה
 דב אש"י.

נורה אור השלם

רק בכל אות נפשו
בבית ואכלת בשער
תרכת יי אלהיך אשר
לך בכל שעריך
טמא והטהור יאכלנו
גבי וקאיל:

דברים יב טו
וכי תזבח זבח
למים ליי לרצונכם
בזבחה: ויקרא יט ה

הגהות הב"ח

[illegible]

הגהות מהר"ב

רנשבורג
[גמ' דמנינא תזכח
מרה אור לין דברים יב
ואל נחמק: ב] הר"ה
דע וכו' בין קודם פסולה
ללאחר פסולה. ג"כ עין
החדושי רשנ"א והר"ן:

מוסף לשבועון

[illegible]

שיטה מקובצת

ותניא כל עבודת
ד"כ. נ"ב בכל הספרי
כתוב ותנן וכן כתוב
ב' ביוםא: (כ) ואין
אומר כך דא"כ:
מתחלתה ועד סופה
נחת מכל עבודותיה:
אע"ג דרבא ס"ל הכי,
כ' ע' תוס' בבורות
י' ד ע"א: (כ) אלא
ותתן בשר בעלמא והוי
כמו נתקלקלה: